

De reus met het minderwaardigheidscomplex

Max Dohle

De Geesink-biografie *Een killer in kimono* komt vijf jaar te vroeg. Geesink heeft het recht tot zijn tachtigste lid te blijven van het bestuur van het IOC. Hij gaat daar gebruik van maken. Voor Kooman geen reden om geduld te bewaren. Hij schreef nu al de biografie. Wie is Geesink? En wat doet hij in het bestuur van het IOC?

De biografie valt in twee delen uiteen: de sportloopbaan en de bestuurscarrière. Wat het eerste aangaat is die gouden medaille genoegzaam bekend. De judoking van Japan op eigen grondgebied verslagen. Onvoorstelbaar in het land van de rijzende zon. Geesink dwong in Japan veel respect af, maar ten dele niet in Nederland.

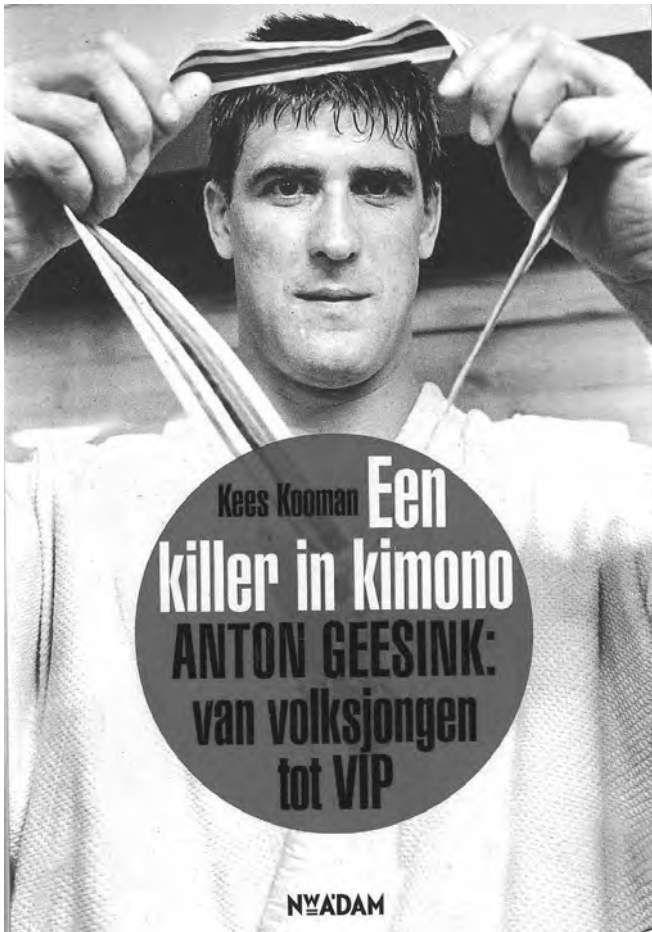
Het tweede deel is geen echte biografie, maar gaat vooral in op de conflicten rond Geesink. Hij heeft natuurlijk fans hier, maar toch ook veel vijanden. Ze verslijten hem voor een domme August. Hij wordt voortdurend in de verdediging gedwongen of komt het

door zijn minderwaardigheidscomplex dat hem voortdurend achterdochtig maakt over de intenties van de mensen met wie hij werkt? Het zijn ongetwijfeld processen die elkaar voortdurend versterken. Het leidt doorgaans tot onwerkbare situaties.

En hoe belandde deze reus met het minderwaardigheidscomplex dan wel in het IOC? Dat is een belangrijke vraag in het boek: hoe heeft Geesink het zo ver – is het wel ver? – kunnen schoppen? Ik heb me dat nooit afgevraagd, voor mij leek het vanzelfsprekend. Samaranch hield van prinsen en paladijnen. De despoot – zo verlicht was hij niet – mocht graag overheersen over alle koninkrijken op aarde. Vleugellamme prinsen en volgzaam soldaten kwamen deze ongekroonde keizer te pas. Geesink paste precies in het plaatje. Hij is de brave soldaat Schweik die alles wat je hem opdraagt stipt opvolgt. Hij presteert het om in vergaderingen doodgemoedereerd een beleidsnota integraal voor te lezen om zijn punt te maken. Geesink is stipt. Je kunt je niet voorstellen dat een topman van Phillips - zoals Huibregtsen - die positie van IOC-bestuurder met zo'n takenpakket ambieerde.

Want wat doet Geesink eigenlijk in het IOC? Zijn taak is eenvoudig en overzichtelijk. Hij moet ervoor zorgen dat de IOC-bestuurders niet gaan shoppen in de Olympische stad, maar naar wedstrijden gaan kijken. Ze moeten daarna een verslagje uitbrengen van de wedstrijd aan de reus, om te bewijzen dat ze er echt waren. Het is allemaal te onnozel voor woorden. Hoe kan het toch zijn dat een zetel in het IOC-bestuur het hoogste lijkt te zijn wat een bestuurder kan halen? Nederland heeft twee leden in het bestuur omdat het ooit Spelen heeft georganiseerd: het zijn Geesink die zich voortdurend bedreigd voelt en PWA. Schenk en Huibregtsen op die posities was zowel voor Nederland als voor het IOC de gedroomde combinatie geweest. Maar ze visten beiden achter het net. Ze waren veel te lastig voor Samaranch.

Kooman beschrijft in deze biografie uitgebreid hoe mensen op bepaalde posities geraken en vooral waarom velen het niet haalden. Wie nog niet cynisch was over sport en sportbesturen, kan ik dit boek van harte aanbevelen. Wie de biografie van Geesink wil lezen kan beter nog vijf jaar geduld bewaren. Wat in het boek toch

Museum ANWB

vooral onduidelijk blijft is de vraag wat Geesink als IOC-bestuurder heeft betekend voor de sport. Dat kan toch niet alleen ruzie zijn geweest.

Kees Kooman: Een killer in kimono; Anton Geesink : van volksjongen tot vip, Nieuw Amsterdam 2009

In het ANWB-gebouw te Den Haag bevindt zich in de kelder een mooi museum. Als je eenmaal door het bedrijfsgebouwe van de tentoonstelling heen bent, kom je in een expositieruimte waarin veel aandacht is besteed aan de eerste jaren van de ANWB. De tijd waarin alle aandacht naar fietsen en rijwielen uitging. Te zien zijn oude fietsmodellen, boeken, tijdschriften, fietsonderdelen en herinneringen aan fietstochten en -wedstrijden.

Nico Bieber beheert het historische gedeelte van het ANWB-archief. Hoewel het zakelijk archief waarschijnlijk binnenkort naar het Nationaal Archief verhuist, zal de historische documentatie in het ANWB-gebouw achterblijven. Van veel oude clubs, die al lang niet meer bestaan, zijn keurig geordend per vereniging brieven, folders, boekjes, programma's en andere zaken bewaard gebleven. Voor iedereen die zich interesseert voor het verleden van oude en soms niet bestaande fietsclubs, is het ANWB-archief een onontgonnen terrein. Voeg daarbij een fraaie collectie wielgedenkboeken en dan is een tocht (na afspraak!) naar Den Haag aan te raden.